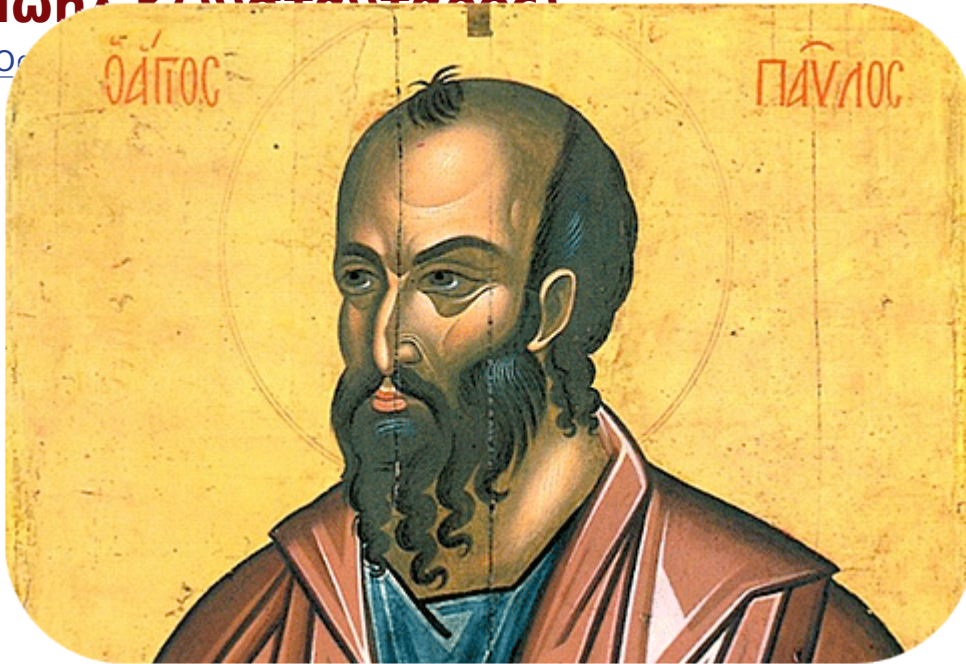

Η υπευθυνότητα της χριστιανικής ζωής (αρχιμ. Ιωάννης Κωνσταντίνου)

Αποστολικό

Ανάγνωσμα

Κυριακή Προ της Υψώσεως

(Γαλ. στ' 11-18)

Όταν κανείς βρίσκεται σε θέση υπεύθυνη και είναι ο ίδιος συνειδητοποιημένη προσωπικότητα, είναι αδύνατον να ησυχάσει όταν αντιλαμβάνεται πως κάποιος κίνδυνος παραμονεύει στο να ανατρέψει το έργο του. Και αν αυτό συμβαίνει σε όλους τούς άλλους τομείς και μάλιστα αυτούς που έχουν να κάμουν με τον άνθρωπο, πολύ περισσότερο η αγωνία αγγίζει τον ποιμένα. Αυτό ακριβώς βλέπουμε και στην περίπτωση του Απ. Παύλου. Τους γράφει με μεγάλα γράμματα και στο τέλος τούς προσθέτει, τονίζοντας τα όσα αναφέραμε. **“Του λοιπού κόπους μοι μηδείς παρεχέτω· εγώ γαρ τα στίγματα του Κυρίου Ιησού εν τω σώματί μου βαστάζω”**. Δηλ. Δώστε επιτέλους προσοχή διότι τα ζητήματα της πίστεως δεν είναι απλή υπόθεση. Είμαι γνήσιος απόστολος του Χριστού και επάνω στο σώμα μου φέρω τα σημάδια των πληγών που έλαβα για τον Κύριο! Λόγια όντως συγκλονιστικά που μεταφέρουν ακόμα και στον πλέον σκληροτράχηλο τον πόνο, τον αγώνα αλλά και την ποιμαντική αποστολική μέριμνα, μήπως και οι νεοφώτιστοι πιστοί παρασυρθούν από τις πλάνες και τις αιρέσεις που έκαναν την

εμφάνισή τους.

Τα λόγια όμως αυτά του Αποστόλου των Εθνών μάς δίνουν την αφορμή ώστε να δούμε και εμείς για ακόμα μία φορά τα μεγάλα και βασικά θέματα της Ορθοδόξου πίστεώς μας που καταλήγουν σε αυτή την σωτηρία μας.

Έχουμε, αλήθεια, ποτέ μελετήσει στα σοβαρά γιατί ζούμε και γιατί υπάρχουμε; Και μόνο αυτό το ερώτημα εάν θέσουμε στον εαυτό μας, είναι ικανό να μας αφυπνίσει και να μας οδηγήσει εις την οδόν τής πίστεως και της Ευαγγελικής αρετής. Και τούτο, διότι η σύντομη αυτή ζωή μας, όσα έτη κι αν διανύσουμε επάνω στην γη, δεν είναι παρά μια προετοιμασία για την άλλη, την πραγματική ζωή. Είναι ένας αγώνας ευλογημένος για τον κάθε συνειδητό Ορθόδοξο πιστό, από το κατ' εικόνα προς το καθ' ομοίωσιν. Δεν είμαστε ζώα άλογα και υπάρξεις δίχως ψυχή και πνοή ανωτέρα.

Και ακριβώς για την ψυχή μας αυτή την αθάνατη ο Κύριος τονίζει ερωτώντας: ***“τι γαρ ωφελήσει άνθρωπον εάν κερδήση τον κόσμον όλον, και ζημιωθή την ψυχήν αυτού; ή τι δώσει άνθρωπος αντάλλαγμα της ψυχής αυτού;”***.

Αυτή είναι η πραγματικότητα που χρειάζεται συνεχώς να μας κρατά άγρυπνους ώστε να αποφεύγουμε τις παγίδες τού εχθρού και του αθέου κόσμου.

Αλλά για να γίνει αυτό χρειάζεται ολοένα και περισσότερο να μορφώνουμε την ψυχή μας. Και όταν γίνεται λόγος περί ψυχικής μορφώσεως εννοούμε την καλλιέργεια διά του θείου και αυθεντικού κηρύγματος, της τακτικής μυστηριακής ζωής όπου εξασφαλίζεται διά της καθοδηγήσεως των Αγίων εντός τού λειτουργικού Σώματος της Εκκλησίας μας.

Εάν δεν υπάρχει αυτή η μόρφωσις, τότε ο άνθρωπος, παρά την σοφία τού κόσμου τούτου που μπορεί να φέρει, και μάλιστα σε πολύ υψηλό βαθμό, καταντά ένας “ζωντανός νεκρός”. Μια ταλαίπωρη ύπαρξις που περιφέρει την πνευματική νέκρωση, αδυνατώντας να γευθεί την ουσία τής ζωής και να ξεδιψάσει από τα νάματα της χαράς και της ευτυχίας που χαρίζει ο ίδιος ο Χριστός.

Αλλοίμονο λοιπόν στον άνθρωπο ο οποίος παραμελεί τα ύψιστα αυτά ζητήματα που κάνουν τον άνθρωπο, όντως άνθρωπο και τον οδηγούν προς τον ευλογημένον του προορισμό. Και ευτυχισμένη η προσωπικότητα που με θερμή καρδιά και άγρυπνον νουν από “φυλακής πρωίας μέχρι νυκτός” μελετά και βιώνει το Θεανδρικό πρόσωπο του Χριστού μας, ερευνά τις κλίσεις τής ψυχής, διδάσκεται τα της σωτηρίας και προσαρμόζει τον βίον του και τους περί αυτόν στις θείες εντολές.

Πράγματι, το πρόσωπο, την κοινωνία και όλη την ανθρωπότητα, δεν θα την

σώσουν οι φιλοσοφίες τού κόσμου τούτου, όπως και τους πρώτους Χριστιανούς αδυνατούσε να τους λυτρώσει ο Μωσαϊκός νόμος με όλες του τις διατάξεις. Μόνο ο Χριστός **“ημάς εξηγόρασεν εκ της κατάρας του νόμου”** και φυσικά μάς εξαγοράζει απ’ όλες τις “διατάξεις” και τις “κατάρεις” που στραγγαλίζουν τις ψυχές και πνίγουν τους ανθρώπους, οι οποίοι γνωρίζουν τι ζητούν, αδυνατούν όμως να το κατορθώσουν, αφού αγνοούν τον Θεάνθρωπο. Τι κι αν σε κάποιες καταστάσεις μετά από κόπο και έρευνα, ανακαλύπτει κανείς ψήγματα χρυσού; Τι κι αν κάποιες πυγολαμπίδες φωσφορίζουν αφού δεν διαλύουν το έρεβος του υπαρξιακού σκότους και συνεχίζει ο άνθρωπος να βαδίζει ως τυφλός και ανήμπορος δυστυχισμένος; Ναι, πολύ ορθά ο ποιητής σημειώνει για όλα αυτά τα του κόσμου καλά: “ήταν φώτα, χίλια φώτα, μα δεν ήτανε το φως”!

Ας έχει όμως δόξα ο Θεός. Αυτό που δεν μπορούσε να μας το προσφέρει ούτε ο Άγγελος, ούτε άνθρωπος, ήλθε και μας το χάρισε ο ίδιος ο Χριστός. Αυτός θυσιάζεται και δίνει το αίμα του εν μέσω πόνων και ονειδισμών, μόνο και μόνο για τη σωτηρία μας. Και το γεγονός τούτο που ξεπερνά τις δυνάμεις τού ανθρώπου, μας δίνει να καταλάβουμε πόσο σοβαρή υπόθεση είναι η σωτηρία τής ψυχής μας, αφού ο Θεός θυσιάζει τον μονογενή του Υιόν, για να κερδηθεί η υπόθεση αυτή μέσω τής ελευθέρως αποδοχής τού ανθρώπου.

Αδελφοί μου. Ας μη σπαταλούμε τον χρόνο τής ζωής μας στις ματαιότητες και ας μη μας ξεγελούν οι “σειρήνες” τής αμαρτίας. Οπωσδήποτε, αφού ζούμε στον κόσμο θα προσπαθούμε να δείχνουμε άψογη, δηλαδή χριστιανική συμπεριφορά. Ταυτοχρόνως όμως ας προσέξουμε μήπως το πνεύμα τού κόσμου τούτου μάς απορροφήσει την ικμάδα τής ψυχής. Ας προσέξουμε μη τυχόν η αμαρτία μάς απονευρώσει και τελικώς παραμένουμε αναίσθητοι στις προσκλήσεις τής χάριτος. Και φυσικά, δεν υπάρχει μεγαλύτερη πλάνη από το να νομίσει ο άνθρωπος ότι μπορεί να δώσει την μισή του ψυχή στον κόσμο τής αμαρτίας και την άλλη μισή να την προσφέρει στον Θεό.

Θα κλείσουμε με κάτι συγκλονιστικό επί του θέματος αυτού μέσα από την Ιστορία.

Όταν οι Ρωμαίοι νίκησαν τον βασιλέα τής Συρίας Αντίοχο, του επέβαλαν μεταξύ των άλλων να τους παραδώσει και τον μισό του στόλο. Ο Αντίοχος χάρηκε που θα του έμενε ο άλλος μισός. Με έκπληξη όμως και τρόμο είδε τους Ρωμαίους να πριονίζουν στη μέση το κάθε πλοίο. Ναι. Μ’ αυτό τον σκληρό τρόπο οι νικητές έκαμαν τον ηττημένο βασιλιά να ταπεινωθεί πιο πολύ.

Ακόμα χειρότερα όμως γίνονται τα πράγματα όταν δώσουμε με την θέλησή μας, όχι την μισή, αλλά και το ελάχιστο της ψυχής μας στον

εχθρό. Τελικώς καταντά άχρηστη όλη μας η ζωή.

Αμήν.

Αρχιμ. Ιωήλ Κωνστάνταρος

Πηγή: impantokratoros.gr